

arbejde, der nylig er etableret mellem Sogneraadforeningen, Købstadforeningen og Københavns Kommune. Og det er rigtigt. Der er etableret et saadant Samarbejde. Og det er sikkert under Indtrykket af, at Kommunerne maa kræve, at hele dette Spørgsmaal om Statens og Kommunernes Forhold med deres respektive Andel i de forskellige Udgifter, der ere nævnte i Lovforslaget, bliver ordnet paa en mere tilfredsstillende Maade end nu. Det er det Krav, som har kunnet samle disse Repræsentationer, medens der i alt Fald tidligere ikke har været Mulighed for et saadant Samarbejde. Det foreliggende Forslag vil ganske sikkert ikke tilfredsstille dette Krav, og jeg tror heller ikke, det skal lykkes, hvis det er det, der har været Hensigten med dette Forslag, at drive en Kile ind for at sprænge det Samarbejde, der er indledet, thi jeg tror, at Sogneraadforeningen aldeles ikke vil erklære sig tilfreds med det Forslag, her foreligger, men vil staa fast paa det Krav, den har fremsat sammen med de øvrige Organisationer, om at faa hele Spørgsmaalet til grundig Overvejelse i en Kommission, for at man derefter kunde skride til en mere tilfredsstillende Løsning af hele dette Spørgsmaal, ikke alene vedrørende denne Lov, men ogsaa de mange andre Skattelove. Jeg maa bestemt raade ærede Medlemmer til at stemme mod Flertallets Ændringsforslag. Derimod vil jeg anbefale dem at stemme for Mindretalsforslagene Nr. 5 og 6, subsidiært Nr. 4.

Ændringsforslag Nr. 5 gaar ud paa, at man ved Beregningen af Statstilskuddet til Kommunen inddrager enkelte andre Udgifter, hvorover Kommunerne i og for sig have meget lidt Raadighed, som ere bestemte ved Love og gaa til Formaal, der egentlig ikke kunne siges at være begrænsede ved Kommunernes Interesser. Jeg tænker her paa Rets- og Politivæsen, Medicinalvæsen og Arbejdsløshedskasser. I det Øjeblik man vedtager disse Ændringer, bliver der taget et retfærdigt Hensyn til Købstæderne.

Ændringsforslag Nr. 6 gaar ud paa at begrænse Lovens Varighed til 5 Aar. Grunden er den, at man stiller sig noget tvivlende overfor det Spørgsmaal, om disse Fordelingsregler ere de rigtige, og haaber, at der i Mellemtiden ved grundige Overvejelser i Kommissionen og Ministeriet kan findes en mere tilfredsstillende Ordning.

Den ærede Ordfører refererede en Udtalelse, jeg havde fremsat paa Købstadforeningens Repræsentantmøde, og erklære-

rede sig enig med mig i den Opfattelse, jeg der havde gjort gældende. Jeg staaer fremdeles fast paa den Opfattelse, og det glæder mig, at den ærede Ordfører deler mit Syn, thi hvis det er almindeligt indenfor det Parti, han tilhører, er der maaske nogen Mulighed for at komme den Vej frem, jeg der har antydnet. Det tror jeg ikke sker ved dette Lovforslag, det sker kun derved, at Staten i højere Grad overtager en Del af de Udgifter, som Kommunen nu maa udrede, og saa opkræver det fornødne Beløb til deres Afholdelse ved Statsskatten. Saa kunne Skatteyderne ikke som nu ved at forputte sig i Kommuner med en lav Skatteprocent slippe for at udrede det Beløb, de ifølge deres Indtægt burde udrede til disse Formaalets Fremme. Vil man saa spørge om Vejen dertil, svarer jeg, at den ligger lige for. Det viser sig ved det Forslag, der skal til Behandling efter denne Sag, og det viste sig i Sommer ved en anden Sag, at naar man vil, finder man nok Udvej, og den naturlige Udvej her vil vel være at forhøje Formue- og Indkomstskatten til Staten, saa at Staten kan bestride en Del af de Udgifter, der nu udredes af Kommunerne, og som netop derved virke højst uretfærdigt paa de forskellige Steder. Det skal glæde mig, om den ærede Ordfører og hans Parti ville hjælpe med til at faa dette Forhold i Orden, men jeg kan ikke se, at det naas ved dette Lovforslag, der foruretter Købstæder for at hjælpe Landkommuner, som ganske vist trænge til Hjælp, men kunde hjælpes paa anden Maade end ved at tage fra Købstæder, som i Forvejen ere haardt belastede af de kommunale Byrder.

K. Pedersen: Under Nr. 4 har et Mindretal stillet et Ændringsforslag, og paa dette Mindretals Vegne skal jeg gøre nogle korte Bemærkninger. Den ærede sidste Taler kunde ikke forstaa, hvordan det kunde gaa til, at man havde forladt det Standpunkt, man stod paa i Fjor. Han kunde hverken i Betænkningen eller andetsteds finde nogen Begrundelse deraf. Det ærede Medlem nævnedes ganske vist en Ting, og den har egentlig været afgørende for mit Vedkommende og sikkert ogsaa for den højtærede Minister. Det er den Omstændighed, at den finansielle Stilling ikke i Øjeblikket paa nogen Maade tillader en Udgiftsforhøjelse, man kan blive fri for. Thi jeg har i Aar som i Fjor den Opfattelse, at naar man skal prøve en ny Fordelingsmaade af Statskassens Tilskud til Kommunerne, var det i høj Grad